

Duett a sárban *részletek*

■
Október huszonötödike:
Tésztaszemű Borbála napja.
Hideg vízbe mártom a fejem,
Térfogata a csempén rázkódik tovább.

Komposztodból táplálkozni. Kertek virulása.
Ünnep, kedd, Borbála, olasz tészta.
Szemed kőzet, szemed ásvány.
Szemed roncs, autóabroncs, egy cruel
summer,
egy tojásos lecsó, egy
laokoon-szoborcsoport-fénymásolat.

Röhög a májam; Dobozában
évek óta öregedő festék.
Ízedben összpontosuló
szignálok csokra, telefonhálózat vagy.

Borbála. Szemed csigatészta. Beszóm,
akár a barbárok Karthágót. Szűnj meg.
Terméketlen temetődbe forgatott komposzt
leszek, Bori.

Notesz.

■
résnyire hagytad az ablakot nyitva
kék pulóvered délutáni baglya
átitta magát éji blúzomba

ahogy aszfalton csikordul a kréta
úgy szólalt meg valami régóta néma
koldus
hogy enne, inna
hogy van-e tán hús
bevásárlószatyrunk mélyén

kvarc, bazalt és csillámpala
adventi hajnal korai harangszava
két vörösbegy
és három üstökös
csalta magába sugaras tükreink nyalábját

míg minibusszal elhaladt mellettünk az ősz
fojtó füstje –
kábítószerfüggők szénaszagú-nyirkos
ezüstje –

lencsédben nagyra nőtt a táj
illat, zene s a megüszkösült nyár
folyt végig akár a láva
e messzi tengerpart
műhomokkal puhított strandjára

szemüved alatt összegyűlt
ez a könnycseppnyi lét-elem
dekódolt ímélként
hordozod kénytelen
feltört jelszavad tíz betű csupán
ne nézz furán
víg vagány magány
s egy üres termosz piros plasztikja –
Babilon, Ninive, Medina.

■

talpadra manók szálltak
híre-hamva a romantikának,
bent zümmög egy buta légy,
tarkóm alatt suta kéz
tart elhalni készülő halmokat.
holmim limlom gondolat,
megkezdett alma,
barnul belseje, héja, egészen vén lesz,
ráncait tépné végül,
köröttünk az utca elsötétül
ve idézi fel készétel-éttermek
pizzamagányát –
piros bársony paprikaszeletek egy
vegetariánán,
s hogy kontrasztját emelje a kék, sárga
nyári hajába bele-beletép.

elektromágneses térben izzad a véletlen
fájó lepedőit térdemre rakja
kapufát rúg, pályán kívül cselez,
kintet-bentet összeragasztva

■

nézi a libbenő hópelyheket
arcom teraszán
jobb kezével beint,

átvágva a valótlanág
terpeszkedő keresztmetszetét
ujja széles, puha,
dologtalan kezek harmonikaszava
érintés
levegőn túli rétegekből

körülfon könnycseppjeim
kacsaringós elvezetőcsatorna-rendszere
mellem alatt összébbhúzódnak
a vashuzalok
amíg pupillám kitágul
tejüvegge dermedt szótlán fehérséged előtt

■

az orgonák hervadása elviselhetetlen
hangosan fáj
mint méhfalról levált illúziódarab
sorvadva hömpölyög a nyár vastag vénák
rengő redőiben kiutat keresve

havi hordalékmámor
illetve a szálldosó virágpor
méhecskéink puha szőrzetén

■

Négyszögletes tenyeredben olajfúró kutak.
Sötét markával arany után kutat
Eldorádóban egy hős mesehős!

Kitalált kiléte orchideaszirom.
Banditákkal parolázó szélhámos barom,
ki mihasznaságát takarva
befog ebbe meg amabba,
de kopott koldus-talpa alatt
megroggyant röggént
hagy hátra gyerekkort, szeretőt, törvényt.

Erkölcsei szózat hamis haranghangra –
Apácalegendák szűrős galagonyabokra;

Rózse fényében azték kincset ölel,
A hős meghal, de másnap feltámadva
jön el.

■

tépem neved szirmát
katángkóró, margaréta, pipacs...

naptárunkban lefékez az idő.
mutató ujját
a digitális kijelzőre helyezve
félszegen telekommunikál.

figyelem! (lódobogás) itt az ünnepkör
önmagába visszakanyarodó
végtelen hermeneutikája.
bezárnak a boltok.

ő kifulladt tüdővel szalad.
olvasztja a havat, hozza a fecskét,

tüzeli a dombot, majd a lombot,
mezőt szánt maga után,
s mire beérik a termés
elhervad a
katángkóró, margaréta, pipacs,
ismét bezárnak a boltok,
ébrednek a téli koboldok.
beoson, s hideg ujjával megcsíp a dér.

unalmas ünnepekkor bársony fotelbe
süllyedve
tépem neved margarétaszirmát,
a háttérben csukott zakójából kibomlik
pirosa a pipacsnak.
másnap tán a boltok is kinyitnak.
digitálisan, mechanikusan, módszeresen
ballag tovább az idő,
már nem matat félszegen a kijelzőn,
csak visszatérését bánja. ostoba. unalmas.
egyhangú szóló.
ide bepasszol a katángkóró,
ami reggel újra nyílik,
akár a boltok.
végtelen történet, lezáratlan sor(s)ok.

■ **Veres Erika** (1986, Érsekújvár): költő, műfordító, az Isztambuli Egyetem Német Nyelv és Irodalom Tanszékének doktorandusza. Első verseskötete *Duett a sárban* címmel idén jelenik meg a Kalligram kiadó gondozásában.